

στάνοσα ἴσως τὸν ἰσθμὸν τοῦ Σουεζ καὶ τὴν ὁποῖαν διήλασσετολίσκος ὀλόκληρος λέμβων μὲ πανηγυρίζον ἢ μάλλον θαετρικὸν πλῆθος ἤρεσε πολὺ. Ἐπίσης ἡ παρέλασις ὀμίλων ἐκ νευροσπάστων ποικίλων τὸν ἱματισμὸν, τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐθνικότητα, ἐν οἷς καὶ Κινέζοι εὐχαρίστησαν ἀρκετά. Ἐν τέλει ἡ ἐμφάνισις ἐνός ἐλέφαντος ὁ Ἰωνᾶς καταποθεῖς ὑπὸ τοῦ κύτους, εἰς γραφικὸς κῆπος, μερικὰ ἀναβρυτήρια, χρυσόχαρτα, χρυσόκολες, μπογιές, ἀποθέωσις καὶ πλῆθος νευροσπάστων ὁλονὲν αὐξανομένη, ἐξήγειρε τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ θεάτρου! Εἰς τὴν ἐμφάνισιν δύο μπαλαρίνων ἠκούσαμεν καὶ τὴν φράσιν:

— Μπρὲ γάμπα πού τὴν ἔχει! . . .

Ἡ μουσικὴ ἦτο ἀνάλογο; πρὸς τὸν θόρυβον καὶ ὄχλοβον τῆς παραστάσεως; ἐβόει καὶ αὐτὴ τόσον καὶ ἐβρόντα καὶ ἀντήχει καὶ ἐβόμβα ὥστε ἐν συνειδήσει εἶπεν ἓνας:

— Στοιχηματίζω ὅτι τὴν μουσικὴν τὴν ἀκοῦνε καὶ ἡ μαριονέττες!

Πρὶν ἢ περᾶνωμεν τὰς ὀλίγας μας λέξεις διὰ μιᾶς σαχλῆς κωμωδίας, εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ ἀληθινοὶ ἄνθρωποι καθυστέρησαν τῶν νευροσπάστων, ἐσυλλογίσθημεν, ὅτι τὸ θεατρὸν μας θὰ καταλήξῃ ποτε εἰς καμμίαν φρικώδη τραγωδίαν ἐξ ἐκεῖνων, εἰς τὰς ὁποίας τὰ θύματα δὲν μετροῦνται ἐν δακτύλοις!

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ *Pur-teatré* ἐν Βιέννῃ, ἐλήφθησαν ὑφ' ὄλων τῶν Κυβερνήσεων ἔντονα μέτρα ἐν οἷς καὶ τὸ κλεισίμον πλείστων θεάτρων ἐξ ὧν, ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς, ἡ διαφυγὴ τοῦ πλῆθους ἐλογίζετο δύσκολος. Ἐν Τεργέστη, ἐκ τῶν πέντε θεάτρων τῆς, ἐκλείσθη τὸ κομψότερον ὄλων ἢ *Ἀρμονία* καὶ σχεδὸν τὸ *Φιλοδραματικόν*, παντοῦ δὲ ὅπου ὑπάρχουν θεάτρα ἐλήφθη τὸ αὐτὸ μέτρον. Τὸ μονά-

κριβον ἐν Ἀθήναις θεατρὸν μας ἔπρεπε πρὸ καιροῦ ὄχι νὰ κλεισθῇ ἀλλὰ νὰ κατεδαφισθῇ διὰ νὰ μὴ τὸ ἴδωμεν ποτὲ ἀνεγειρόμενον ἐπὶ τῆς σωροῦ τῶν πτωμάτων μας.

Μάγκας

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τὰ τελευταῖα καπέλλα τῶν κυριῶν ἔγιναν τόσον παράξενα, ὁμοιάζοντα πρὸς βάρκες, ταῦλες, κλουβιά, μουτεῖα κλπ., ὥστε ὁ «Σαριβαρῆς» γεμίξει γέλοια μίαν ὀλόκληρον γελοιογραφικὴν σελίδα τοῦ Δράνεο. Ὁ «Σαριβαρῆς», δοθέντος τοῦ παραξένου τῶν καπέλων, ζητεῖ νὰ τὰ καταστήσῃ πρακτικά. Νομίζει λοιπὸν ὅτι μπορεῖ τὰ γυναικεῖα καπέλλα νὰ φέρουν καὶ ἐν ὠρολόγιον ἐπάνω τους νὰ δεῖχνη τί ὥρα εἶνε· μπορεῖ νὰ κατασκευάζωνται εἰς σχῆμα ὀμπρέλλας, διὰ νὰ καθιστοῦν περιττὸν τὸ παρασόλι· ὅταν εἶνε πολὺ ψηλὸ, ὅπως εἶνε, προτείνει αἱ κλεισταὶ ἀμαξαὶ νὰ ἔχουν ἀνοικτὴν τὴν ὀροφὴν διὰ νὰ βγαίη ἐξω τὸ καπέλλο καὶ μὴ στενοχωρῆται. Ἄλλο πρωτοτυπον σχῆμα καπέλου εἶνε σχῆμα γόνδολας ἐνετικῆς, ἡ τοιαύτη δὲ κυρία θὰ ὑποτίθεται ὅτι ζητεῖ. . . γονδολιέρον. Ἐπὶ τῶν καπέλων μπορεῖ νὰ προσκολλῶνται καὶ ἐνοικιαστήρια, ἐφ' ὧν νὰ γράφεται: Δωμάτιον τῆς νυκτὸς διὰ δύο. Καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα. Βλέπετε, ἀγαπηταὶ κυρίαί, ὅτι καταντήσατε μετὸς αἰωνίους συρμούς σας γελοῖαι· ἀλλὰ καὶ χωρὶς συρμούς εἴσθε γελοιωδέστεραι, ὥστε . . . καὶ τὰ λοιπά.

ἀπρόσιτα χρησφύγετα ὅπου ἔμπορεῖ νὰ ἀποκοιμηθῇ· μόλα ταῦτα δὲν πιστεύω ὅτι ἔγεννήθηκε μέσ' τὰ δάση. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; Ποῖος εἶνε; Ἰδοὺ τὸ μυστήριον. Μὴ γυναῖκα τοῦ χωριοῦ λέγει πῶς τὸν εἶδε πρὸ δύο ἐτῶν περίπου εἰς ἓνα παράπρηγμα γελωτοποιῶν, πρᾶγμα πολὺ πιθανὸν μὲν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον καὶ δὲν μᾶς λέγει τίποτε. Ἐπιθέτω ὅτι πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡδὴ μηνῶν ξενίζεται ὑπὸ τοῦ δάσου· δὲν ἤμπορῶ ὅμως νὰ ἐνοήσω πῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐξοικονόμησε τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας του. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀφοῦ δὲν ἔβηκεν ἀπὸ τὴν πείναν, καὶ θὰ ἤρε γιὰ νὰ τρώγῃ. Λοιπὸν ὁ ἀγριάνθρωπος θὰ περᾶ καλὰ μερικοὺς ἀκόμα μῆνας, δηλαδὴ ἐφ' ὅσον καιρὸν εὐρίσκει τροφήν. Ἀλλὰ δυστυχῶς θὰ φθάσῃ ὁ χειμὼν, καὶ οἱ χειμῶνες εἰς τὰ βουνά μας μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τῆς παγωνιάς εἶνε πάντοτε βαρεῖς. Παραδέχομαι ἀκόμη ὅτι τὸ σῶμά του συνειθισμένον εἰς τὴν σκληραγωγίαν θάνθηξῃ εἰς τὸ ψῦχος καὶ ὅτι θὰ εὕρῃ καταφύγιον εἰς βαθύ σπήλαιον κένενος θράχου. Ἀλλὰ θὰ μπορῇ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν του κατὰ τῶν σαρκοβόρων ζώων, καὶ ἐὰν δὲν τὸν φᾶνε αὐτὸν, πῶς θὰ εὕρῃ αὐτὸς νὰ φάγῃ; Γιατί τότε, Αἰκατερίνη μου, τὰ δένδρα δὲν θὰ ἔχουν καρπούς, ἢ φωλεαῖς δὲν θὰ ἔχουν πτηνὰ, ἢ βατομουριαῖς θὰ ἦνε ξηραὶ, καὶ τὰ δενδροβάλανα καὶ τὰ πούρνα σαπισμένα κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια.

— Ἄ! Ἰάκωβε, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα στενάζουσα, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Κ' ἐγὼ τώρα μόλις τὸ σκέπτομαι.

— Τί νὰ κάμωμεν, Ἰάκωβε;

— Τίποτε!

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν προστατεύσῃ τὸν κακόμοιρον!

— Ἄς περιμεῖνομεν τὸν χειμῶνα.

— Ναι, Ἰάκωβε, ἄς περιμεῖνομεν τὸν χειμῶνα, καὶ ἂν τὰ ἄγρια ζῶα τοῦ δάσου τοῦ ἀπειλήσουν τὴν ζωὴν, ἂν πεινάσῃ, τότε θὰ θυμηθῇ πῶς ἐμεῖς καλὰ τὸν μεταχειριστήκαμε καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εὕρῃ.

— Ἐκτός ἂν δὲν προτιμήσῃ ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τῆς πείνας.

— Ἄ! Ἰάκωβε, ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνη, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὁποίας πυκνὰ ἀνέβλησαν δάκρυα, ἂν συμβῇ αὐτὸ τὸ τρομερὸν γεγονός, ποτὲ δὲν θὰ παρηγορηθῶ, γιατί τοῦ ἀπέδωκα τὴν ἐλευθερίαν του.

— Βλέπεις, Αἰκατερίνη; ἀπὸ τώρα μετανοεῖς διὰ τὴν πρᾶξίν σου.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

(Ἀκολουθεῖ)